

Κύπρου Γεώργιος: “Η Κύπρος βρίσκεται, χωρίς αμφιβολία, αυτή τη στιγμή στην κρισιμότερη φάση της εθνικής της ζωής”

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου](#)

“Η Κύπρος βρίσκεται, χωρίς αμφιβολία, αυτή τη στιγμή στην κρισιμότερη φάση της εθνικής της ζωής. Ο Ελληνισμός της Κύπρου βρίσκεται, σήμερα, σε τροχιάν αφανισμού από τον τόπο στον οποίο ζει εδώ και 35 αιώνες”.

Αυτά είπε μεταξύ άλλων ο [Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Γεώργιος](#) στην ομιλία του με τίτλο «**1974-2024! ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ!**», στην εκδήλωση της Ιεράς [Μητροπόλεως Σερρών](#) «ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ» που διοργανώθηκε χθες, στην αίθουσα «ΑΣΤΕΡΙΑ» του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Σερρών, με στόχο την ενδυνάμωση της ιστορικής μνήμης, με αφορμή την επέτειο της συμπληρώσεως 50 ετών (1974-2024), από την εισβολή των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής στην μαρτυρική μεγαλόνησο.

“Θα πρέπει όλοι, ως ένας άνθρωπος, να προχωρήσουμε σε επανατοποθέτηση του προβλήματός μας στις σωστές του διαστάσεις, ως προβλήματος εισβολής και κατοχής, παρόλες τις δυσκολίες που η απόφασή μας αυτή θα συνεπάγεται, λόγω

του διαρρέυσαντος, από της εισβολής, μεγάλου χρονικού διαστήματος. Όσοι αμφισβητούν την αποτελεσματικότητα μιας τέτοιας προσπάθειας, ας εξετάσουν με προσοχή την ιστορική αλλά και τη σημερινή πραγματικότητα: Οι αγώνες σήμερα, όπως και πάντα, δεν εξαρτώνται από την αριθμητική ούτε και μόνο από την πολεμική υπεροχή. Όπως ορθά επισημαίνει, ήδη από την αρχαιότητα ο Θουκυδίδης, οι πόλεμοι συνήθως δεν εξελίσσονται όπως ήταν η πρόβλεψη των εμπνευστών τους. Απρόοπτοι και αστάθμητοι παράγοντες αναδεικνύουν αδυναμίες για τους μεγάλους και ευκαιρίες για τους μικρούς. Ο σύγχρονος κόσμος, εξάλλου, ευαισθητοποιείται, καθη-μερινά και περισσότερο, στα ανθρώπινα δικαιώματα. Και δεν είναι δυνατόν η παγκόσμια κοινωνία, και ιδιαίτερα η Ευρώ-πη, να συνεχίσει να υποκρίνεται υπερασπιζόμενη την ευημερία των ζώων και μεριμνώντας για τη διατήρηση του περιβάλλοντος και να κλείνει τα μάτια μπροστά στον ευτελισμό της ανθρώπινης ζωής και την καταρ-ράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας“, επεσήμανε.

Διαβάστε ακόμη: [Σερρών Θεολόγος: «Η πληγωμένη και πονεμένη Κύπρος, πολυτίμητο κομμάτι του Ελληνισμού, παραμένει πάντοτε ζωντανή στη ψυχή και τη μνήμη μας»](#)

Παρακάτω ολόκληρη η ομιλία του Αρχιεπισκόπου Κύπρου:

Νιώθω ιδιαίτερη τη συγκίνηση να με κατακλύζει ευρισκόμενον μπροστά σας, τους αδελφούς Ελλαδίτες της Μακεδονίας, στη μεγαλειώδη αυτή συγκέντρωση με τίτλο «Δεν Ξεχνώ». Σας ευχαριστώ όλους που μου δίνετε την ευκαιρία να μιλήσω για την Κύπρο και τους κινδύνους που την περιζώνουν.

Πριν αναφερθώ αναλυτικά σ' αυτούς τους κινδύνους που μας περιβάλλουν, θα ήθελα να επιχειρήσω, μαζί σας, μια σύντομη κατάδυση στο ελληνικό μας παρελθόν, στο πέραν των 35 αιώνων ελληνικό παρελθόν της Κύπρου και την ιστορική συμπόρευσή της με όλα τα άλλα τμήματα του Ελληνισμού. Θα αναδειχθεί, έτσι, και η ευθύνη όλων μας για τη σωτηρία της.

Από τον 15ο αιώνα π.Χ. οι Μυκηναίοι εγκαθίστανται μόνιμα στην Κύπρο, η οποία ταχύτατα εξελληνίζεται. Έκτοτε οι τύχες της Κύπρου συνδέθηκαν με τις τύχες των πανελλήνων και μαζί πορεύτηκαν σε θλίψεις και χαρές, σ' όλους αυτούς τους αιώνες. Η Κύπρος παρέμεινε έκτοτε Ελληνική, χωρίς ποτέ να αποβάλει τον ελληνικό χαρακτήρα της.

Η παράδοση θέλει ήρωες του Τρωικού πολέμου να ιδρύουν πόλεις βασίλεια στην Κύπρο: Ο Τεύκρος τη Σαλαμίνα, ο Αγαπήνορας την Πάφο, ο Κηφέας την Κερύνεια, ο Γόλγος τους Γόλγους κλπ.

Αργότερα, ο Αθηναίος Κίμωνας εκστρατεύει και ελευθερώνει την Κύπρο από τους Πέρσες(461 π.Χ.)

Πιο ύστερα, οι Κύπριοι βασιλείς θέτουν τον στόλο τους στη διάθεση του Μ.Αλεξάνδρου και συμβάλλουν αποφασιστικά στην άλωση της Τύρου.

Μετά τον θάνατο του Μ.Αλεξάνδρου η Κύπρος υπάγεται στο κράτος των Πτολεμαίων και αργότερα υποτάσσεται, όπως και η υπόλοιπη Ελλάδα, στους Ρωμαίους. Ακολουθούν τα ευτυχισμένα, ελεύθερα χρόνια κατά τα οποία η Κύπρος αποτελούσε τμήμα της Βυζαντινής μας αυτοκρατορίας. Ακολούθησαν οι Φράγκοι από το 1192 και οι Τούρκοι από το 1571. Την ίδια τύχη είχαν, ως γνωστό, και τα άλλα Ελληνικά μέρη.

Στην περίοδο της Ρωμαιοκρατίας, και συγκεκριμένα το 45 μ.Χ., η Κύπρος δέχτηκε την επίσκεψη των αποστόλων Παύλου, Βαρνάβα και Μάρκου και εκχριστιανίστηκε με ταχύτατους ρυθμούς. Η Εκκλησία της αναγνωρίστηκε αυτοκέφαλος από την Γ' Οικουμενική Σύνοδο, το 431, αργότερα δε, περί τα τέλη του 5ου αιώνα, ο Αρχιεπίσκοπος της, δέχτηκε βασιλικά προνόμια από τον αυτοκράτορα, γενόμενος στην πραγματικότητα εκπρόσωπός του, στο άκρο αυτό της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Μέχρι σήμερα ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου φέρει πορφυρούν μανδύα, βασιλικό σκήπτρο αντί πατερίτσας και υπογράφει με κιννάβαρι, κόκκινο δηλαδή μελάνι, όπως ο αυτοκράτορας.

Στη μεγάλη προσπάθεια του ξεσηκωμού του 1821 για ελευθερία δεν ήταν δυνατό να μείνει πίσω η Κύπρος. Η θέση της, όμως, στο κέντρο του

σουλτανικού κράτους, δεν της επέτρεπε ένοπλη εξέγερση. Μια εξέγερση θα καταπνιγόταν αμέσως στο αίμα από δυνάμεις που θα αποβιβάζονταν από τη Μ. Ασία, την Αίγυπτο, τη Συρία. Γι' αυτό και η Κύπρος βοήθησε στον αγώνα με χρήματα, τρόφιμα και οπλισμό. Παρέμειναν παροιμιώδεις οι καθημερινές εικονικές κηδείες από τον Καθεδρικό Ναό Αγίου Ιωάννου στη Λευκωσία. Μέσα στα φέρετρα μεταφέρονταν όπλα τα οποία μέσα από υπόγεια σήραγγα περνούσαν στο απέναντι Παγκύπριο Γυμνάσιο και απ' εκεί στα βόρεια παράλια όπου προσήγγιζαν πλοία που τα μετέφεραν στην επαναστατημένη Ελλάδα. Αναφέρεται ότι ο ίδιος ο Κανάρης δυο φορές προσήγγισε στην κατεχόμενη σήμερα Λάπηθο γι' αυτό τον σκοπό.

Η Κύπρος πλήρωσε βαρύ τίμημα για τη συμμετοχή της αυτή στον αγώνα της παλιγγενεσίας. Την 9η Ιουλίου 1821 ο Αρχιεπίσκοπος Κυπριανός απαγχονίστηκε και οι τρεις Μητροπολίτες αποκεφαλίστηκαν. Σ' ένα εξαήμερο, από τις 9 μέχρι τις 14 Ιουλίου, 486 κληρικοί και λαϊκοί, προύχοντες του λαού, σφαγιάστηκαν από τους Τούρκους.

Όταν διαμορφώνονταν τα όρια του νέου ελεύθερου κράτους, οι Κύπριοι απευθύνθηκαν επίσημα προς τον Καποδίστρια και ζήτησαν, ανεπιτυχώς, τη συμπερίληψη και της Κύπρου σ' αυτό. Δεν ήταν, όμως, μόνο αυτή η ατυχία μας. Είχαμε, δυστυχώς, τη μεγαλύτερη ατυχία να αλλάξουμε δυνάστη. Το 1878 η Κύπρος παραχωρήθηκε από την Τουρκία στην Αγγλία. Είμαι σίγουρος πως αν δεν γινόταν αυτή η αλλαγή, στους νικηφόρους πολέμους του 1912-13, το ελληνικό ναυτικό, σ' εκείνη τη μεγαλειώδη εξόρμησή του, θα ελευθέρωνε και την Κύπρο, όπως έκαμε και για άλλα, πολλά, Τουρκοκρατούμενα νησιά.

Είναι γεγονός ότι κάμαμε λάθος εκτιμήσεις για τους νέους κατακτητές μας. Νομίσαμε πως πολύ σύντομα οι Άγγλοι θα παραχωρούσαν την Κύπρο στην Ελλάδα, όπως έκαμαν προηγουμένως, στα 1864, με τα Επτάνησα. Διαψευστήκαμε όμως. Και στο πρόσωπό τους συνατήσαμε την πιο στυγνή δουλεία, επαχθέστερη ακόμα και από την Τουρκική. Και η σημερινή κακοδαιμονία μας, στους Άγγλους και στη διαιρετική πολιτική τους οφείλεται.

Δεν θα αναφερθώ στον επικό απελευθερωτικό μας αγώνα του 1955-59, λόγω έλλειψης χρόνου. Θα πω μόνο πως στα 4 μεγαλειώδη χρόνια του επικού εκείνου αγώνα, από το 1955 μέχρι το 1959, ζωντάνεψαν όλα τα προηγούμενα επιτεύγματα της φυλής στα πρόσωπα των νέων ηρώων. Ο Αυξεντίου, με το «μολών λαβέ» που πρόταξε στους Άγγλους, μόνος και όχι με άλλους 300, ξεπέρασε τον Λεωνίδα. Ο Μάτσης, με την ανεπανάληπτη απάντησή του στον δυνάστη «ου περί χρημάτων τον αγώνα ποιούμεθα, αλλά περί αρετής», θύμισε τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο. Ο αχυρώνας του Λιοπετρίου αντικατέστησε το Χάνι της Γραβιάς.

Παρόλο τον ηρωϊσμό και τις θυσίες του λαού μας η Αγγλία, δυστυχώς, μας επέβαλε μια κολοβωμένη ανεξαρτησία αφού προηγουμένως ενέπλεξε στο θέμα και την Τουρκία και αναβάθμισε την Τουρκοκυπριακή μειονότητα του 18% σε κοινότητα, παρέχοντάς της δυσανάλογα προς τον πληθυσμό της δικαιώματα.

Η Κυπριακή Δημοκρατία που με αυτό τον τρόπο εγκαθιδρύθηκε, λειτούργησε με πολλές δυσκολίες για τρία χρόνια, οπότε εκδηλώθηκε τουρκοκυπριακή ανταρσία. Εν τούτοις μέσα σ' αυτή την αναταραχή που ακολούθησε η κυβέρνηση του Προέδρου Αρχιεπισκόπου Μακαρίου πέτυχε να αναγνωριστεί από τα Ηνωμένα Έθνη ως η νόμιμη κυβέρνηση της Κύπρου, έστω κι αν αποχώρησαν απ' αυτήν οι Τουρκοκύπριοι, πράγμα που ισχύει μέχρι σήμερα.

Την 20ή Ιουλίου 1974, με αφορμή το πραξικόπημα που διενεργήθηκε 5 μέρες προηγουμένως από τη Χούντα των Αθηνών και την ΕΟΚΑ Β΄ της Κύπρου, εναντίον της νόμιμης κυβέρνησης της Κύπρου, η Τουρκία εισέβαλε βάνουσα στην Κύπρο. Το 37% του Κυπριακού εδάφους κατελήφθη, το 40% του πληθυσμού εκδιώχθηκε από τις εστίες του, 560 εκκλησίες βεβηλώθηκαν και καταστράφηκαν, 6000 Ελληνοκύπριοι σκοτώθηκαν, 2000 αγνοούνται και διεπράχθησαν μια σωρεία εγκλημάτων. Ακολούθησε συστηματική εκδίωξη όλων των Ελλήνων που παρέμειναν στις καταληφθείσες περιοχές (μένουν εκεί σήμερα λιγότεροι από 300 Ελληνοκύπριοι) και μεταφορά εκατοντάδων χιλιάδων εποίκων στις πόλεις και τα χωριά μας.

Το έγκλημα της Χούντας και της ΕΟΚΑ Β΄ είναι, χωρίς αμφιβολία, βαρύτατο. Άνοιξαν τις κερκόπορτες στον Αττίλα. Παρέδωσαν τη μισή Κύπρο στην Τουρκία. Εν τούτοις θα ήθελα, απόψε, να αναλύσω ποιοι ήταν και ποιοι είναι οι μόνιμοι στόχοι της Τουρκίας για να μην έχουμε αυταπάτες ως προς την παραπέρα πορεία μας και την επιδιωκόμενη λύση.

Το 1920, όταν ακόμα ο Ελληνικός στρατός βρισκόταν στη Μ. Ασία, σ' εκείνη την τιτάνια προσπάθεια απελευθέρωσης των Ελληνικών πληθυσμών, κι ενώ οι προοπτικές τότε αναφέρονταν σε επιτυχή έκβαση της προσπάθειας εκείνης, ο Μουσταφά Κεμάλ, μάζεψε τους αντιτιθέμενους στον σουλτάνο Τούρκους και πραγματοποίησε τη λεγόμενη Μεγάλη Εθνοσυνέλευση της Άγκυρας. Μια από τις πρώτες αποφάσεις της Εθνοσυνέλευσης εκείνης ήταν: η ανάκτηση της Κύπρου. Να ξαναπάρουν δηλ. την Κύπρο. Είπαμε ότι το 1878 οι Τούρκοι αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν την Κύπρο στην Αγγλία. Από το 1920 θέτουν ως στόχο να την ξαναποκτήσουν. Ο στόχος παραμένει αμετάθετος από τότε, όσες κυβερνήσεις κι αν άλλαξαν, δημοκρατικές, δικτατορικές, εθνικιστικές, σοσιαλιστικές.

Άλλοι στόχοι που τέθηκαν τότε ήταν η ανάκτηση μέρους της Συρίας, μέρους του Ιράκ και άλλων εδαφών. Κι αυτοί πραγματοποιούνται, χωρίς παρέκκλιση, από την Τουρκία.

Το 1956, ενώ βρισκόταν σε εξέλιξη ο απελευθερωτικός μας αγώνας, που γινόταν με μοναδικό στόχο την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, τη μητέρα πατρίδα, οι Τούρκοι, τους οποίους είχαν αναμείξει ως ενδιαφερόμενο μέρος στο Κυπριακό οι Άγγλοι, ανέθεσαν σ' ένα νέο πολιτευτή τότε, τον Νιχάτ Ερίμ, την εκπόνηση ενός σχεδίου, ενός οδικού χάρτη, για την «ανάκτηση της Κύπρου». Ο Νιχάτ Ερίμ, που αργότερα έγινε και πρωθυπουργός της Τουρκίας, υπέβαλε στον τότε πρωθυπουργό Μεντερές και στον τότε υπουργό εξωτερικών Ζορλού το σχέδιο που φέρει το όνομά του και που έγινε δεκτό ως ο σχεδιασμός της Τουρκίας για την Κύπρο. Το σχέδιο υλοποιείται έκτοτε χωρίς παρεκκλίσεις, από όλες τις κυβερνήσεις της Τουρκίας.

Το σχέδιο προνοεί την ανάκτηση της Κύπρου σε έξι στάδια, με την πραγματοποίηση έξι επί μέρους στόχων. Τα πέντε στάδια έχουν ήδη, δυστυχώς, ολοκληρωθεί επιτυχώς για την Τουρκία. Μένει ο τελευταίος στόχος, του οποίου την υλοποίηση πρέπει πάση θυσία να αποτρέψουμε.

Πρώτος στόχος ήταν η παρεμπόδιση της απόδοσης της Κύπρου στην Ελλάδα. Βρισκόταν σε εξέλιξη, όπως είπαμε, ο αγώνας για ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Ο στόχος τους επετεύχθη, αφού παρά την επιτυχία του αγώνα μας, μάς

επεβλήθη με τις μηχανορραφίες της Αγγλίας μια κολοβωμένη ανεξαρτησία.

Δεύτερος στόχος ήταν η απόκτηση από την Τουρκία νόμιμων δικαιωμάτων επί της Κύπρου. Τέτοια δικαιώματα δεν είχε η Τουρκία γιατί τα είχε απεμπολήσει με τη συνθήκη της Λωζάνης. Υλοποιήθηκε και αυτός ο στόχος τους, με τις συνθήκες Ζυρίχης-Λονδίνου που μας επεβλήθησαν. Η Τουρκία απέκτησε δικαίωμα να είναι εγγυήτρια δύναμη του νέου κράτους και να έχει στρατιωτικό απόσπασμα, την ΤΟΥΡΔΥΚ (Τουρκική Δύναμη Κύπρου), στην Κύπρο.

Τρίτος στόχος ήταν η συγκέντρωση των διασκορπισμένων σε όλη την Κύπρο Τουρκοκυπρίων σε θύλακες, ώστε να αποτελέσουν συμπαγείς, ομοιογενείς μάζες, να μην υπακούουν σε καμία κυβέρνηση και να αυτοδιοικούνται. Τα κατάφεραν σ' ένα μεγάλο ποσοστό με την Τουρκοανταρσία του 1963. Ένοπλες ομάδες Τουρκοκυπρίων ανάγκασαν τους ομοεθνείς τους να φύγουν από τα μικτά χωριά, στα οποία ζούσαν ειρηνικά με τους Ελληνοκυπρίους, και να ζήσουν σε απομονωμένες περιοχές στη Λευκωσία, στη Λάρνακα, Αμμόχωστο, Λεμεσό, Πάφο, αλλά και σε μερικές αγροτικές περιοχές. Θα αποκτούσαν έτσι δομή κράτους και δεν θα έδειχναν υπακοή στο νόμιμο κράτος.

Τέταρτος στόχος ήταν να θεραπευθεί, όπως αναφερόταν, η αριθμητική μειονεξία τους. Ήταν το 18% και εμείς το 82%. Ο Νιχάτ Ερίμ υποδείκνυε πως έπρεπε να μεταφερθεί πληθυσμός από την Τουρκία ώστε να μη φοβούνται το αποτέλεσμα τυχόν δημοψηφίσματος. Και τον στόχο αυτό τον υλοποίησαν. Μετά την Τουρκική εισβολή μετέφεραν και εξακολουθούν να μεταφέρουν εκατοντάδες χιλιάδες εποίκους στα κατεχόμενα μέρη της πατρίδας μας. Ο εποίκισμός είναι, βέβαια, παράνομος και συνιστά έγκλημα πολέμου. Οι Τούρκοι όμως εργάζονται με μακροχρόνιες προοπτικές, ελπίζοντας σε αλλαγή των καταστάσεων.

Σήμερα δεν αποκαλύπτουν επίσημα τον αριθμό των εποίκων. Όταν μεταξύ τους έχουν κάποιες διαφορές, τότε μιλούν για τους πραγματικούς αριθμούς. Πριν 3 περίπου μήνες, όταν δύο «κόμματα» στα κατεχόμενα ήρθαν σε αντιπαράθεση, απεκάλυψαν ότι ο αριθμός των εποίκων φτάνει σήμερα στο ένα εκατομμύριο. Είναι, δηλαδή, περισσότεροι από μας.

Το νόμιμο και παράνομο, ξέρετε, ότι ανήκει στα χέρια των άλλων κρατών. Αν τα άλλα κράτη κρίνουν κάποια στιγμή ότι τα συμφέροντά τους εξυπηρετούνται καλύτερα από την Τουρκία, θα αναγνωρίσουν τους εποίκους ως νόμιμους κατοίκους της Κύπρου, αφού θα το ζητά η Τουρκία. Και τότε να 'στε σίγουροι ότι η Τουρκία θα ζητήσει ενιαίο κράτος και δημοψήφισμα. Κι αφού οι περισσότεροι θα 'ναι Τούρκοι, θα ζητήσουν ένωση με την Τουρκία.

Το έχει ξανακάνει η Τουρκία στην Αλεξανδρέττα. Η Αλεξανδρέττα ήταν επαρχία της Συρίας. Το 1908 η Γαλλία που είχε ως αποικία της τη Συρία, μαζί με την Αγγλία, βλέποντας ότι επέκειτο ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος και θέλοντας να έχουν την Τουρκία με το μέρος τους, της ανέθεσαν έναν εποπτικό ρόλο στην επαρχία της Αλεξανδρέττας. Τότε ζούσαν στην επαρχία αυτή 8000 Τούρκοι και 2,5 εκατομμύρια Άραβες (Σύριοι). Σε 31 χρόνια, το 1939, η Τουρκία άλλαξε τον δημογραφικό χαρακτήρα της περιοχής. Έδιωξε τους Άραβες, μετέφερε Τούρκους, ζήτησε και πέτυχε από την τότε Κοινωνία των Εθνών να της επιτραπεί η διενέργεια δημοψηφίσματος. Κι αφού η πλειοψηφία ήταν Τούρκοι, η απόφαση ήταν: ένωση με την Τουρκία. Από τότε η Αλεξανδρέττα είναι επαρχία της Τουρκίας.

Θα πρέπει πάση θυσία να αποφύγουμε Αλεξανδρεττοποίηση της Κύπρου, καταγγέλλοντας παντού και συνεχώς τον εθνικισμό της Κύπρου.

Πέμπτος στόχος ήταν να αποκτήσουν τον στρατιωτικό έλεγχο της περιοχής. Με 45.000 στρατεύματα κατοχής, 400 άρματα μάχης στην Κύπρο, πλοία που αλωνίζουν στην ΑΟΖ μας και αεροπλάνα που παραβιάζουν τον εναέριο χώρο καθημερινά, όχι μόνο της Κύπρου αλλά και της Ελλάδας, δεν έχει κανείς καμιάν αμφιβολία ότι υλοποίησαν και αυτόν τον στόχο τους.

Μένει ανεκπλήρωτος ο έκτος στόχος τους που προνοεί τον πλήρη πολιτικό έλεγχο της Κύπρου. Αυτόν δεν κατάφερε η Τουρκία να τον υλοποιήσει, γιατί είμαστε Κράτος αναγνωρισμένο από τα Ηνωμένα Έθνη και από την Ευρωπαϊκή Ένωση, μέλος μάλιστα των διεθνών αυτών οργανισμών. Τη διαχείριση της Κυπριακής Δημοκρατίας την έχουμε εμείς.

Γι' αυτό και η Τουρκία όποτε θελήσει να παρακαθήσει σε συνομιλίες θέτει ως στόχο και απαίτηση της την κατάργηση της Κυπριακής Δημοκρατίας και τη δημιουργία ενός νέου κράτους εξ υπαρχής, που να συγκροτείται από ένα συνιστόν Ελληνοκυπριακό κρατίδιο και ένα συνιστόν Τουρκοκυπριακό κρατίδιο. Είναι πέραν πάσης αμφιβολίας βέβαιο ότι αν το πετύχει αυτό, αμέσως η Τουρκία θα δημιουργήσει κάποιο πρόβλημα. Δεν θα μπορούμε, τότε, να συγκαλέσουμε το Συμβούλιο Ασφαλείας, ούτε τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών, ούτε να προσφύγουμε στην Ευρώπη, όπως κάνουμε τώρα, χωρίς τη συγκατάθεση των Τούρκων γιατί δεν θα 'μαστε κράτος αλλά κοινότητα. Θα γίνουμε τότε έρμαιο στα χέρια της Τουρκίας και η Τουρκοποίηση δεν θα αργήσει.

Διαχρονικός και μόνιμος, λοιπόν, ο στόχος της Τουρκίας η κατάληψη και Τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου. Ούτε για τη μισή Κύπρο ήλθε, ούτε για να προστατεύσει τα δικαιώματα των Τουρκοκυπρίων. Είναι γνωστό, νομίζω, σε όλους

σας πως και ο πρώην Τούρκος πρωθυπουργός, ο Νταβούτογλου διακηρύττει ξεκάθαρα ότι ακόμα και ένας Τούρκος να μην υπήρχε στην Κύπρο, το ενδιαφέρον της Τουρκίας για τη νήσο θα ήταν δεδομένο.

Με τα πιο πάνω δεν μειώνω την ευθύνη της πλευράς μας που διενήργησε το αντεθνικό και προδοτικό πραξικόπημα . Αν ομονοούσαμε και δεν υποσκάπταμε συνεχώς το δικό μας κράτος, με τη δεξιοτεχνία και το κύρος του, ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος θα απέκρουε τους σχεδιασμούς των Τούρκων.

Η Κύπρος βρίσκεται, χωρίς αμφιβολία, αυτή τη στιγμή στην κρισιμότερη φάση της εθνικής της ζωής. Ο Ελληνισμός της Κύπρου βρίσκεται, σήμερα, σε τροχιάν αφανισμού από τον τόπο στον οποίο ζει εδώ και 35 αιώνες.

Έχουμε υποχρέωση να αντισταθούμε στην υλοποίηση των Τουρκικών στόχων και να τους ματαιώσουμε.

Είναι, νομίζω, η κατάλληλη ευκαιρία, με το αδιέξοδο στο οποίο περιήλθαν οι συνομιλίες, να σταθούμε νηφάλια και να ανασκοπήσουμε την πορεία μας. Να δούμε τα λάθη μας και να διαγράψουμε πορεία εξόδου από τα αδιέξοδα.

Οι συνομιλίες, όπως γίνονται, δεν οδηγούν πουθενά. Οδηγούν, μάλλον, στην Τουρκοποίηση του τόπου. Ήταν ο σχεδιασμός της κατοχικής δύναμης για αποτελμάτωση του θέματός μας, για αποπροσανατολισμό και ημών των ιδίων και των ξένων. Κάθε υποχώρησή μας οδηγεί σε νέες διεκδικήσεις των Τούρκων, αφού όπως είπαμε, μόνιμος στόχος τους είναι η κατάληψη και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου.

Θα πρέπει όλοι, ως ένας άνθρωπος, να προχωρήσουμε σε επανατοποθέτηση του προβλήματός μας στις σωστές του διαστάσεις, ως προβλήματος εισβολής και κατοχής, παρόλες τις δυσκολίες που η απόφασή μας αυτή θα συνεπάγεται, λόγω του διαρρεύσαντος, από της εισβολής, μεγάλου χρονικού διαστήματος. Όσοι αμφισβητούν την αποτελεσματικότητα μιας τέτοιας προσπάθειας, ας εξετάσουν με προσοχή την ιστορική αλλά και τη σημερινή πραγματικότητα: Οι αγώνες σήμερα, όπως και πάντα, δεν εξαρτώνται από την αριθμητική ούτε και μόνο από την πολεμική υπεροχή. Όπως ορθά επισημαίνει, ήδη από την αρχαιότητα ο Θουκυδίδης, οι πόλεμοι συνήθως δεν εξελίσσονται όπως ήταν η πρόβλεψη των εμπνευστών τους. Απρόοπτοι και αστάθμητοι παράγοντες αναδεικνύουν αδυναμίες για τους μεγάλους και ευκαιρίες για τους μικρούς. Ο σύγχρονος κόσμος, εξάλλου, ευαισθητοποιείται, καθη-μερινά και περισσότερο, στα ανθρώπινα δικαιώματα. Και δεν είναι δυνατόν η παγκόσμια κοινωνία, και ιδιαίτερα η Ευρώ-πη, να συνεχίσει να υποκρίνεται υπερασπιζόμενη την ευημερία των ζώων και μεριμνώντας για τη

διατήρηση του περιβάλλοντος και να κλείνει τα μάτια μπροστά στον ευτελισμό της ανθρώπινης ζωής και την καταρ-ράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Οφείλουμε, λοιπόν, να επαναφέρουμε το θέμα μας ως θέμα εισβολής και κατοχής, με αίτημα την απελευθέρωση και όχι την απλή επανένωση. Μπορούν οι Ευρωπαίοι εταίροι μας να αντιτεθούν σ'ένα τέτοιο αίτημά μας που θα τεκμηριώνεται πλήρως;

Τι το πιο λογικό και αφοπλιστικό, ακόμα και για τους εχθρικά διακείμενους προς εμάς, το να απαιτήσουμε και για τον λαό μας ό,τι απολαμβάνουν όλοι οι άλλοι Ευρωπαίοι και γενικά όλοι οι ελεύθεροι άνθρωποι;

Αν κάθε Ευρωπαίος έχει το δικαίωμα της ελεύθερης διακίνησης παντού, σε όλη την Ευρώπη, εμείς γιατί να μην έχουμε αυτό το δικαίωμα στην ίδια την πατρίδα μας;

Αν κάθε Ευρωπαίος μπορεί να εγκαθίσταται ελεύθερα, όπου θέλει σε όλη την Ευρώπη, γιατί εμείς να μην μπορούμε να επιστρέψουμε στα χωριά και στις πόλεις μας;

Αν όλοι οι Ευρωπαίοι έχουν το δικαίωμα απόκτησης περιουσίας σε όλες τις χώρες της Ευρώπης γιατί οι δικές μας περιουσίες να μην μας επιστρέφονται;

Και αν παντού ισχύει το «ένας άνθρωπος μία ψήφος» γιατί σ' εμάς το 18% να επιβάλλεται στο 82% και με τα διάφορα «veto» να παραλύει το Κράτος;

Θα πρέπει με συνέπεια να προβάλουμε τις πιο πάνω αξιώσεις μας, απαιτώντας, ταυτόχρονα, την αποχώρηση όλων των στρατευμάτων κατοχής και όλων των εποίκων. Μπορούν οι Ευρωπαίοι εταίροι μας να πουν ότι όλα αυτά ισχύουν μόνο για εκείνους και όχι για μας; Αφού, όμως, εμείς δεχόμαστε να διαπραγματευόμαστε για εκπτώσεις στα δικαιώματά μας, τους δίνουμε το τέλειο άλλοθι για να μην ενδιαφέρονται για μιαν ορθή, δημοκρατική και δίκαιη λύση του προβλήματός μας. «Βρέστε τα», μας λεν, «και εμείς θα αποδεχτούμε ό,τι εσείς συμφωνήσετε».

Κάθε φορά που «ωδίνες θανάτου και κίνδυνοι Άδου» περιεκύκλωναν τον Ελληνισμό, αυτός σωζόταν με τη βοήθεια δυο παραγόντων: α) Ενός λείμματος, έστω και μικρού, που έμενε σταθερό στις αξίες και τις παραδόσεις του έθνους και γινόταν η ζύμη για να ζυμωθεί «όλον το φύραμα» και β) Του Θεού που ερχόταν πάντα βοηθός στις δικές μας προσπάθειες.

Και οι δύο αυτοί παράγοντες υφίστανται και σήμερα. Ας τους χρησιμοποιήσουμε για τη σωτηρία του τόπου και των παιδιών μας. Ας ενώσουμε όλοι οι Έλληνες τις δυνάμεις και τις προσπάθειές μας για διάσωση της Κύπρου. Αν, μη γένοιτο, πέσει η

Κύπρος, θα ξεκινήσει η αποδόμηση όλης της Ελλάδος. Θα ακολουθήσει το Αιγαίο, η Θράκη, η Μακεδονία... Στις δικές μας προσπάθειες, είναι σίγουρο, πως θα έλθει βοηθός και ο Θεός. Ο Θεός βοηθά εκείνους που πρώτοι βοηθούν τον εαυτό τους.

Σας ευχαριστώ και πάλιν.

Διαβάστε ακόμη:

Κύπρου Γεώργιος από τις Σέρρες: «Ζητούμε την προσευχή και την συμπαράστασή σας στον δίκαιο αγώνα για την ελευθερία»

Σερρών Θεολόγος προς Κύπρου Γεώργιο: «Η Κύπρος είναι πάντοτε στο κέντρο της καρδιάς μας» (ΦΩΤΟ+ΒΙΝΤΕΟ)